

Ja tenen ordres d'anar a prendre...

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

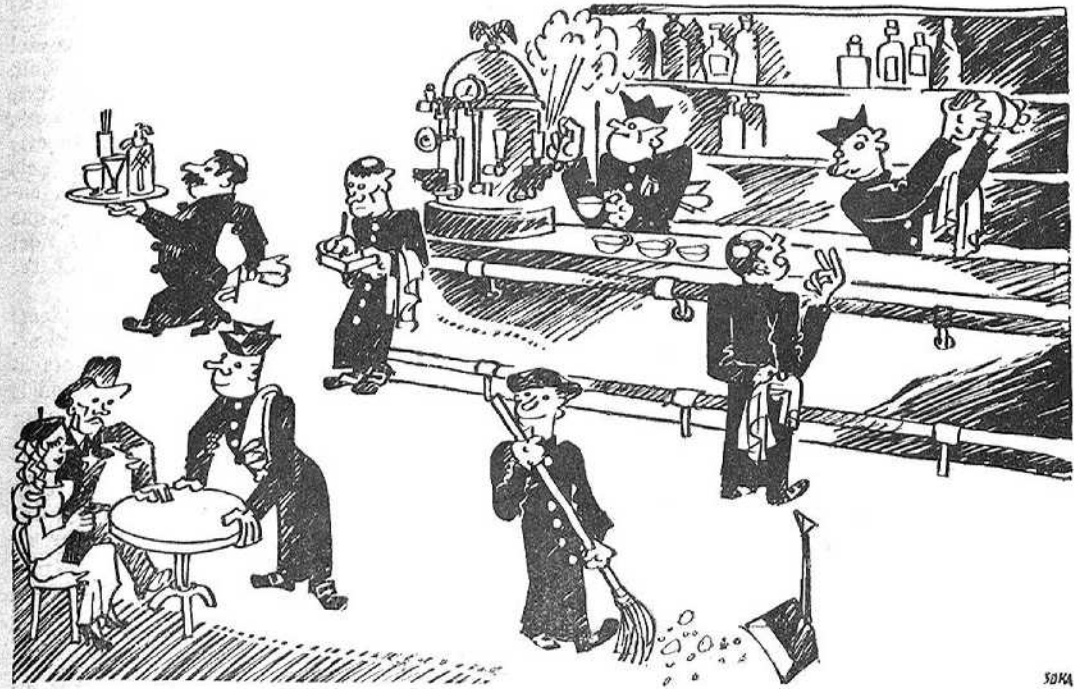
...possessió

Any V - Núm. 202

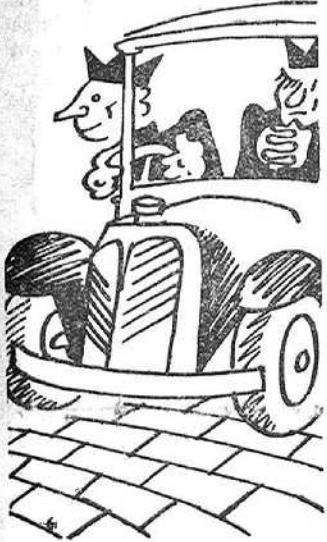
Barcelona, 8 de maig de 1935

Preu: 20 cèntims

UNA IDEA D'"EL BE NEGRE" PER AL PROXIM PRIMER DE MAIG...
...O NO SEMPRE SON ELS MATEIXOS ELS QUI S'HAN DE SACRIFICAR



Escena de bar



Escena de taxi



Escena de tramvia



Escena de teatre

Aquest núm. d'El Be Negre ha passat per la censura

Els nous consellers

L'obra pública de Vallès i Pujals

Hem anat a visitar el conseller d'Obres Públiques de la Generalitat senyor Joan Vallès i Pujals. L'hem trobat capficat, estudiant uns projectes i no hi havia manera de cridar-li l'atenció. A la fi hem vist que portava al cap, tirat endarrera, un catquet amb la següent inscripció: Para llamar, tirar del anillo.

En efecte, li hem agafat l'anella, que ens pensàvem que era de cabells, hem estirat, s'ha sentit una campaneta que tocava sota la caixa on seia el conseller gestor i tot seguit el senyor Vallès i Pujals ha estat per nosaltres.

—I bé, senyor Vallès, com li prova?
—Ja ho pot veure, treballant.
—Deu venir-li de nou tornar a aquesta casa després de tant de temps.

—Sí, però aquesta vegada estic tranquil; no hi és en Vallès i Taberner i podré treballar amb més tranquil·litat.

—I això de les obres públiques, no li'n ve de nou, a vostè, sempre dedicat a escriure?
—No! Però, que no recorda la meua magna obra *Elogi de Catalunya*? Doncs què era, si no una obra pública? Ara, doncs, en faré d'altres. De moment, em proposo de sortir cada dimenge per visitar Catalunya.

—Ah, ja, a veure les seves necessitats.

—No, senyor; perquè en justa reciprocitat Catalunya pugui fer el meu elogi; a *La Veu* ja ho tenen organitzat perquè sigui un èxit.

En aquell moment se sentiren uns crits de:
—Senyor Vallès! Senyor Vallès!

El conseller gestor sortí a la finestra.

—Veure? —digué—. Ja em porten obres per fer—. I dirigint-se al de baix cridà:
—Pujals aquí dalt!

EL PODER DELS NUMEROS

La Veu sempre ha tingut una fe extraordinària en els números i els seus tècnics electorals se n'han servit per demostrar-ho tot. Però poc es podien pensar que sense eleccions, amb números, es pogués demostrar també que havien guanyat.

A *La Veu* de diumenge, en efecte, en un solt a dues columnes titulat *No hi ha tals comissions gestores*, diu que no hi ha tals comissions gestores perquè en el decret de 28 de febrer es deia que les gestores es farien amb nombre



ALEGRIA QUE PASSA

—Visca, nois! Enfeinat amb el càrrec no es podrà ocupar de nosaltres!

Impressions fortes de la Volta a Espanya

Per fi hem rebut una lletra del nostre enviat a la Volta Subvencionada a Espanya. Primer ens diu que no ens ha escrit abans perquè resulta que no en sabia (d'escriure) i que ho fa ara que ja en sap gràcies a la il·lustració que li ha donat l'estar en contacte amb els germans d'Ibèria. Naturalment, aquest contacte s'ha produït seguint el circuit, en aquest cas llarg-circuit.

El nostre enviat, aficionat de temps als "caballitus" ens diu que es troba com el peix a l'aquarium donant aquesta volta, i que en aquesta ocasió està bategant el seu "rècord", el seu "rècord" d'ocasió. (A més d'anar en "caballitus", fa col·lecció de cap-i-cues.)

A continuació va la continuació de la carta:

"Creieu-me que estic entusiasmat. Les estepes espanyoles donen goig de veure. Aquesta volta m'està resultant més divertida que el P. Laburu (q. e. p. d. a. m. d. g.). Llàstima que l'únic que s'aguanta dels qui fan el viatge, és un tal Canyardo, i encara, com que diuen que és un viatjant català, quan arriba als finals d'etapa li diuen que ja estan servits de guanyadors d'ídem. De totes maneres, com que es tracta d'un bon corredor, de tant en tant pot aconseguir alguna nota destacada.

En conjunt, es pot dir que en aquesta Volta a Espanya, Espanya hi fa el paper de Quisasa a la Societat de les Nacions.

L'acte de la sortida fou, com tots els primers actes, un acte de preparació. Hi feren acte de presència el ministre (naturalment dimissionari) d'Obres Públiques i Privades, en representació de don Joan, que no hi pogué assistir perquè tenia "tridu" a Sant Josep Oriol. (D'ençà que és "tres en uno" té "tridu" molt sovint), el senyor Pujol, director de *Informaciones*, en vestit de recaptador de contribucions, tots els camions d'anunci de la península, de l'estranger i de més lluny i tot, i uns quants ciclistes en vestit de feina, o sigui, en vestit d'estar per carretera.

A la veu de *rompan filas*, tots ens posarem en fila i cap a Valladolid falta gent.

Un altre acte bonic fou el del precintatge de les màquines. L'acte en si no tingué res de particular, però donà lloc a què jo fiqués els peus a la galleda en presentar la meua Underwood a precintat. De totes maneres, em puc aconsolar pensant que un company de premsa presentà la seva màquina d'afaitar.

He tingut uns acompanyants de viatge immillorables. Un, que té un nas que es diu Maria del Carme, toca l'harmònica magníficament, i un altre sap menjar els plàtans sense treure'n la pell. Ens divertim moltíssim.

Les impressions que em suggereix la Volta, fins ara, són:

Que les dones d'Espanya tindrien de portar cotilla.

Que les carreteres són serps que s'entortolliquen al coll dels corredors. (Què us sembla?)

Que una galleda d'aigua ben llançada pot refrescar ben bé un *rouitier*. (Sobretot, si li llenca la galleda i tot, està ben fresc.)

Que el corredor que espera que vinguin les pujades per apretar, no arribarà enlloc, perquè ja se sap que les pujades no poden moure's.

Que hauria de suprimir-se les pujades.

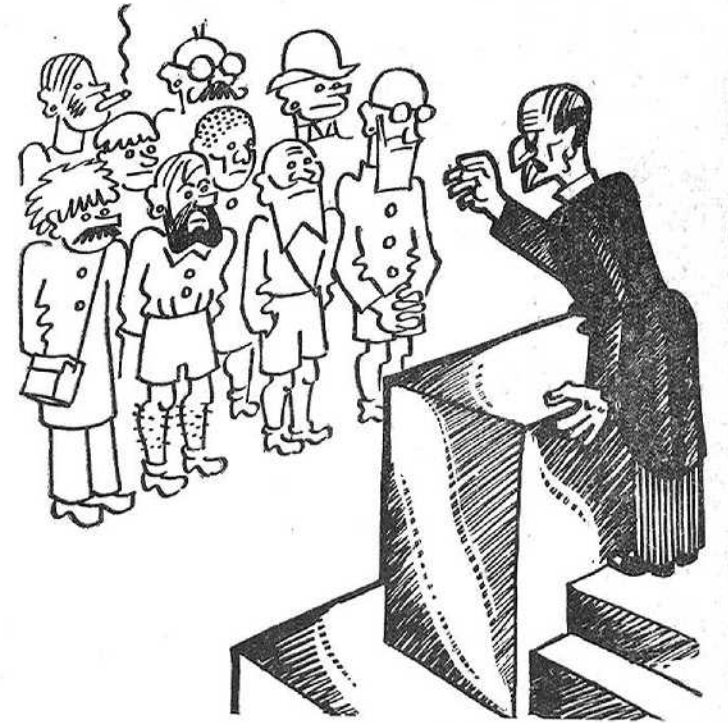
Que hauria de suprimir-se els corredors.

Que la Volta a Espanya haurien de fer-la els anuncis sols (setmanari català) i el senyor Pujol.

Que donar una volta en bicicleta no és el mateix que donarla amb un Chrysler a l'Estadi, i

Que això que a Valladolid confonguessin els ciclistes amb les *Misses de tournée*, demostra que allí dalt tenen de

catedràtic el Royo Villanova. I res més. Tornaré a escriure quan ja torni a no saber-ne."



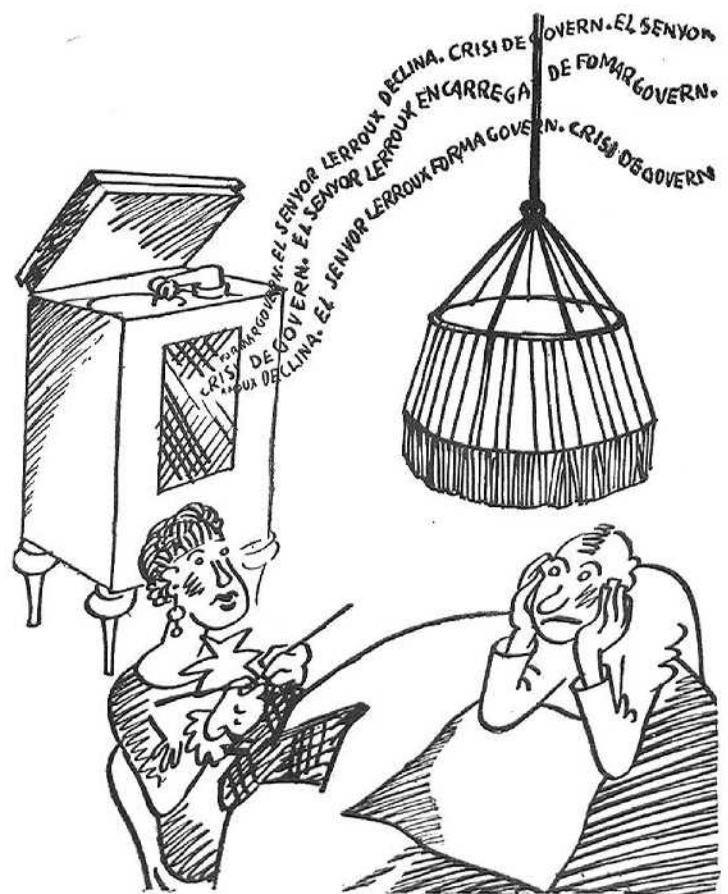
JOVENTUTS DE LA LLIGA
Cançons amb gestores.



En els Jocs Florals (abans "los Jocs Florals") d'aquest any, no s'ha premiat pas els versos per llur valor intrínsec, sinó tenint en compte la seva resistència i la constància dels seus autors. Així, el poeta Perarnau feia vint anys—d'ençà que, segons les aparences, té ús de raó—que anava a la cacera de la Flor. El no menys poeta (i ferrer de Santa Maria de l'Estany) Felip Grangés, en feia ben bé quinze que hi enviava *Els altars vora el camí* per la Viola, i li han donat l'Englantina. I Roig i Llop en feia dotze — segons pròpia confessió— que anava darrera la Copa.

S'ha tractat, doncs, d'una cursa de resistència.

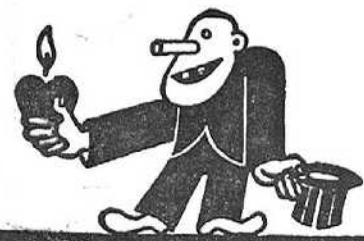
El poeta Perarnau va voler que la seva Flor Natural adquirís una ressonància excepcional. I, en col·laboració amb en Brunet, va organitzar-se un pla de publicitat que atragués l'atenció popular envers la seva cavalleresca figura. Primer en Brunet, des de *La Veu*, va descobrir que en Perarnau havia estudiat vuit anys al seminari de Vic. I aleshores en Perarnau, per demostrar que l'haver estat vuit anys en un seminari no volia dir res per a un home tan esquerri i tan poeta com ell, va enviar la



LA CANÇÓ DE L'ENFADÓS

—Noia, no em pots canviar el disc?
—No, si és la ràdio...

amb el cor a la mà



cèlebre carta oberta a la premsa en la qual anunciava que, trencant la tradició, no portaria la Flor a la Mare de Déu de la Mercè, sinó que la portaria a la tomba de Macià, perquè, segons el poeta, "si per ell hauria donat la vida, és just que li doni la Flor". Aquesta carta va mobilitzar tot el clergat floralista, i finalment en Perarnau va haver de confessar, plorant, que la idea no havia estat seva, sinó d'en Brunet, que volia fer xim-xim a honor i glòria de l'escola vigatana de la qual en Perarnau procedeix.

I per demostrar que ell era innocent del tot, diumenge al vespre va portar mig ram a la Mare de Déu i mig ram a la tomba de Macià. "Així tothom estarà content", va dir.

El públic del Palau, diumenge va poder fer-se càrrec que això de la família floralista és una veritat de debò. Resulta que tots els clergues llorejats tenien un cognom igual. La senyoreta Maria L. Morales, secretària, els cridava per aquests noms: Camil Geis Pebre, Pere Verdagué Pebre, Anton Navarro Pebre.

De totes maneres, tothom va convenir que el cognom comú era el menys indicat que podien tenir, per la seva picantor, aquells senyors ensotats.

La nota més remarcable de la festa va ésser l'entusiasme del senyor Pich i Pon. Sobretot quan el poeta Grangés parlava del rocatam i del pastorim i de la feram. El senyor Pich estava meravellat que existís algú que, en vers, parlés tan bé com ell en prosa.

Sembla cosa demostrada que el sabadellissim Joan Costa i Déu tingué una part activíssima en la composició de la Viola, signada pel no menys sabadellissim mossèn Camil Geis (i Pebre, segons la senyoreta Morales). Si més no, és cert que va revisar els versos després d'escrits. I que després d'uns versos que fan:

*Al lluny deixava la ciutat
—una i diversa com un polie-
[dre]—
i aquella catedral que he som-
[niat]
talment un gran Crec-en un-
[Déu de pedra.*

en Costa i Déu va escriure aquesta acotació: "Es massa gros aquest Crec-en un-Déu." Però resulta que mossèn Geis i Pebre no va comprendre bé el sentit de l'observació, i va afegir, al vers precedent, el que segueix:

*Es massa gros aquest Crec-en
[un-Déu]
per una fe massa petita.
Ja en tindràs prou, em dic, cor
[meu,
amb un obscur recó d'ermita.
La qual cosa demostra que en el que realment creu mossèn Geis i Pebre és en un gran "Crec-en un-Costa-i-Déu".*

El sopar dels Jocs semblava un funeral, segons frase del poeta Joan M. Guasch. Quan, tot d'una, el poeta Janés els va llançar un poema pornogràfic entre cap i coll. I aleshores, és clar, com que hi havia molts Pebres (sempre segons la senyoreta Morales), la cosa es va animar i tothom feia l'ull viu. Tant, que quan en Janés va acabar la tercera part del poema, que es deia *Cambrà Nupcial*, en Joan M. Guasch demanava amb gran insistència que llegís el poema del bateig.

El senyor Puig i Cadafalch va ésser encarregat de tancar la festa amb pany i clau, després del sopar. I l'home va declarar que, davant d'aquella florida de joventut que hi havia a la taula, es veia ben clar que els Jocs Florals no moririen mai. Cal remarcar que entre els assistents hi havia els senyors Francesc Mateu, Enric de Fuentes, Casades i Gramatxes, Cabot, Amade, Guasch, Cases-Carbó i molts i molts d'altres nascuts en els temps prehistòrics de la infantesa de la Mistinguet. Hom va calcular que, sumats tots els anys dels assistents, incloent-hi l'aportació no gens despreciable dels del senyor Puig i Cadafalch, produïen una xifra igual a la dels del segle vint, amb els seus interessos compostos.

CORBATES GRANDMOND
Jamai superades

SASTRERIA I CAMISERIA DANIEL'S
LA MILLOR INDISCUTIBLEMENT

LA POCA SORT DEL SENYOR DURAN I LA PEDRA PICADA DEL SENYOR VALLES

Divendres a dos quarts d'una del migdia van prendre possessió dels seus càrrecs els nous gestors generalitaris nomenats pel senyor Pich i Pon.

El primer canvi d'impressions que va celebrar el Governador general interí amb els seus gestors degué transcórrer plàcidament i sense discussió de cap mena. Així, almenys, va dir-ho el senyor Pich als periodistes. Després, però, els va afegir:

—Respecte la designació de les persones que han d'ocupar les quatre Conselleries restants...

El senyor Duran i Ventosa el va interrompre amb vivesa: —Perdó, senyor president! Són tres els gestors que manca nomenar!

—Sí, sí, tres — va rectificar el Governador general sense concedir-li importància i donant a entendre que s'havia equivocat. Al dia següent, però, en rebre el senyor Pich els periodistes, els va dir:

—De les quatre Conselleries que manca proveir, dues seran ocupades immediatament; les altres dues no ho seran fins d'ací algun temps. Depèn de com quedin els serveis de Justícia i Ordre Públic.

Exactament, el que volia el senyor Duran.

En canvi, el senyor Vallès i Pujals havia estat més afortunat. Ell mateix ho deia:

—Al principi, la Conselleria de la Pedra picada no la volia ningú. Ara, a tots els feia goig!



EL PRIMER DE MAIG
—Què pendran?
—Un soldat.

L'INEXPLICABLE DUBTE

El dia de la presa de possessió dels nous consellers, el senyor Sedó tenia una conversa molt animada amb un grup de radicals.

—No sé—deia—si em quedaré amb la conselleria d'Obres Públiques o d'Economia.

Del grup de correligionaris sortí un crit unànim d'estupor:

—A Obres Públiques, heu d'anar! A Obres Públiques!

Un dels presents volgué precisar més:

—A Economia, no hi ha altra cosa que papers...

QUI MÀNDOLI, MÀNDOLI

La presa de possessió dels nous gestors va portar com a conseqüència que els fossin habilitats els despatxos del Saló de Sant Jordi, tal com eren abans del 6 d'octubre.

Quan el pausat senyor Rubí anà a comunicar l'ordre al senyor de Prat, aquest va agafar les seves coses i es va traslladar a Governació sense necessitat de fer-s'ho repetir.

En canvi, el senyor Màndoli no volia cedir el que va ésser Saló de Consells sense lliurar aferrissat combat:

—A mi — deia al senyor Rubí —, o em porten una ordre escrita de Presidència, o no m'en vaig!

Al cap de dues hores, més aviat llargues, el Cap de Cerimonial de la Generalitat, gairebé ja l'havia convençut:

—Però, on aniré? — li oposava encara el senyor Màndoli.

—Home! No sou Cap d'Administració Local? Doncs aneu a Governació, que és on teniu la vostra oficina!

—No puc tornar-hi! Allà no hi tinc simpaties!

—Doncs ocupeu qualsevol despatx de la casa que no sigui aquest!

FLOR NATURAL Mimosa, flor de febrer

Groc fi d'or vell.

Mimosa, flor de febrer, borrisoll d'or de casulla, que arribes quan l'ametller silenciosament s'esfulla.

Mimosa, mimosa, no seas zalamera ni engañosa, tú ya sabes que te quiero que por ti me muero. ¿De qué estás celosa, Mimosa, mimosa?

Tu que tens el goig intern que et puja per dins la soca quan venen les nits d'hivern encara fas el gnoca.

Mimosa, mimosa, Etc.

I, a voltes, has somniat, voltada de boires blanques, que portes la immensitat pengim penjam per les branques.

Mimosa, mimosa, Etc.

Estarrufa un poc el cor tu que ets flor estarrufada, s'estarrufarà la mort si et veu tant estarrufada.

Mimosa, mimosa, Etc.

I diga'ns que el bes del sol que les branques t'estremia era bell com el mussol que canta a la rectoria.

Mimosa, mimosa, Etc.

I no ens diguis pas res més sens permís de la censura. El vers dóna pots diners: en dóna molts més l'usura.

Mimosa, mimosa, Etc.

Si ens esfullessis del cor l'hivern de febre i boirina... i Per culpa d'aquesta flor ens fas veure la padrina!

Salvador PERARNAU

ENCLANTINA

Els altars vora el camí (1)

En el relleix solitari, entre mig del rocatam, fa segles sentiu pujar-hi l'esgarip de la feram.

El vol d'un tudó que passa i s'ajoca en aquest cim; el porc senglar que s'ajoca o s'esmuny d'un pastocim.

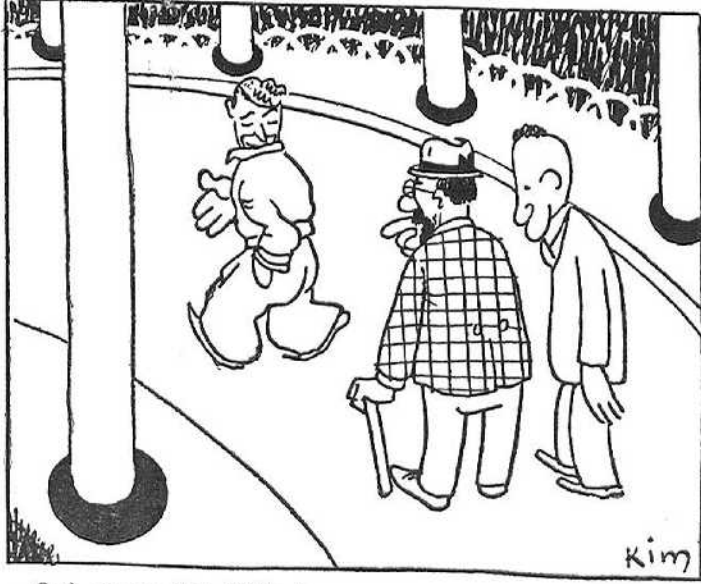
Felip GRAUGES i CAMPRODON

(1) En vista de les circumstàncies, aquest versos no podran ésser recitats en públic per ésser considerats afalusos a l'actual situació política.

En efecte. Al cap de mitja hora, en un recó del Saló de Sessions de la Generalitat hi havia una tauleta americana damunt la qual hi havia una màquina d'escriure. Davant de la tauleta hi havia una mecanògrafa que mirava el sostre, i a un costat, el senyor Màndoli que passejava pel Saló.

A cada turista que entrava a visitar el magnífic Saló, se li acudia la mateixa pregunta: —I aquell senyor, què hi fa allà?

Frontón Novedades
Corts Catalanes, 638
Tots els dies tarda i nit grans partits a quinielas pels asos de la pala.



—Què, on va Mr. Miller?
—Psè, a donar una volta...

BEN IGUALS!

Dies enrera el senyor Eduard Batalla va encarregar a un taller d'articles de cuiro la confecció d'una serviette que a més d'un escut de la Generalitat havia de portar gravat un rètol platejat que digués:

Delegado especial de servicios sociales y del ministerio de Trabajo en Cataluña.

Quan li van portar la serviette, l'home no va voler, però, de cap manera, acceptar-la. Ell no la volia d'una pell mat, sinó de xarol, com la que tenia el senyor Pich i Pon!

A la fi li fou servida, i tant li va agradar, que quan no té papers per posar-hi, per fer "bulto" s'hi posa el llistí de telèfons.

Ara que el bo serà el dia que se li acudeixi al senyor Batalla de comprar-se unes ulleres com les del senyor Pich.

FENT-SE UNA CULTURETA

El Dia del Llibre, a una de les principals llibreries de Barcelona, va entrar un singular comprador.

—Déu vos guard—féu derigint-se a un del venedors—, servidor, aprofitant això de la rebaixa del deu per cent, voldria fer una tria de llibres per completar la biblioteca.

—A les seves ordres — respongué el dependent—. Quina mena de llibres desitja? Literatura, novel·la, filosofia, teatre?...

—Oh, m'és igual tot això; jo el que necessito és que facin divuit centímetres d'altura: és la mida dels prestatges, sap?



—Doncs, ben mirat, no estaria malament un automòbil de 16 estrucos!

VIDAL RIBAS, FOTOGRAF... AMATEUR

Durant els primers temps de la República, el senyor Vidal-Ribas va passar més aviat que altra cosa, desaparebut. Fou amb motiu del conflicte entre parcors i propietaris, que l'home va començar a bellugar-se. Cada dia anava a Governació!

Després, es va eclipsar, i no se'l va tornar a veure fins allà el 10 d'octubre. A partir d'aquesta data, el senyor Vidal-

Ribas amb el seu — no ens atrevirem a qualificar de flamant; l'ús constant hi havia deixat marcat el seu pas—, amb el seu uniforme de capità de complement d'enginyers — deiem—, anava cada dia a la Generalitat, tot lluint una brillant pistola.

Després va tornar a fer-se fonedís. Dimarts de la setmana passada, però, amb motiu de l'estada de les Miss a la Generalitat, el senyor Vidal-Ribas tornà a aparèixer per la Generalitat, aquesta vegada acompanyat d'una màquina de retratar.

Vidal-Ribas va passar-se tot el matí retratant per tots costats una Miss de les més boniques. La més Miss, segons declaració oficial.

Com es pot veure, entre les jornades d'octubre i les de primavera, hi ha un matís...

DELIRI DE GRANDESES

L'episodi de la pèrdua del despatx del senyor Màndoli, encara que rigorosament cert, ha estat escampat amb tanta constància pels funcionaris d'Administració Local, els quals no li han perdonat encara—entre altres coses—, que en anar a prendre possessió del seu càrrec, pengés a la paret un cartellet que deia:

Comunicacions més freqüents i en el qual, començant pel senyor Cambó, hi havia tots aquells barcelonins als quals se'ls suposa una fortuna no inferior a cinc milions de pessetes.

Per això mateix, es fa difícil de passar cinc minuts a Governació, sense que la gent de la casa, després de contar-vos la feta de la llista dels amics íntims del senyor Màndoli, us expliquin que una vegada, amb motiu d'un vermut d'honor ofert a un funcionari que es jubilava, el senyor Màndoli s'oposava a què el vermut fos servit a Governació, perquè això representaria un augment en el preu.

—Serà sempre un plus de vint o trenta cèntims!—deia.



CORREU... HI TOTS!

J. N. V. — Bona idea. Tot anirà bé, si la censura és del mateix criteri.

Xim-par-C. — Felicitacions per la constància.

Teresa. — Fuig, dona, fuig! Quimet IV. — Sereu venjat. Cartró. — És publicable.

Referèndum. — Llegiu la resposta anterior i interpreteu-la completament al revés.

Laura. — Es tan bo, que Marck Twain ja ho havia escrit exactament igual.

R. P. R. — No us sorprengui tant... Concixeu en Roça?

C. Or. Secat. — Si el censor no identifica l'ase volador, la cosa anirà com una seda.

Pau Repau. — No cal que insistiu, no; ja es veu...

Garatge. — Fem el que podem, no el que volem.

Caixa d'Estalvi de la Generalitat de Catalunya

La Caixa d'Estalvi de la Generalitat de Catalunya fa avinent que, a partir del diumenge dia 5 del mes que som, resten obertes al públic, per a totes les operacions pròpies de la Caixa, les oficines centrals que s'inauguraren a l'edifici de la seva propietat, carrer de Fontanella, 7.

Barcelona, 8 de maig del 1935.

LA DIRECCIÓ